

ליל שבת קודש פרשת ויקרא ה'תשנ"ט

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ב', המדבר מעבודת התפילה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על תמצית דברי רביז"ל בתורה זו), איתא בספרא דצניעותא (והר תרומה קעז): 'מנוקבא דפרדשקא משך רוחא דחיי למשיחא', כי עיקר כלי-זינו של משיח הוא התפלה, שהוא בחינת חטם, כמו שכתוב (ישעיהו מ"ח): "ותהלתי אחטם לך", ומשם עיקר חיותו, וכל מלחמתו שיעשה וכל הכבישות שיכבש - הכל משם, כמו שכתוב (שם י"א): "והריחו ביראת ה'" וכו', זה בחינת חטם, וזה עיקר כלי-זינו, כמו שכתוב (בראשית מ"ח): "בחרבי ובקשתי", ופרש רש"י: 'תפלה ובקשה', וכמו שכתוב (תהלים מ"ד): "כי לא בקשתי אכטח וכו' באלהים הללנו" בחינת: "תהלתי אחטם לך", וזה הכלי-זין צריך לקבל על-ידי בחינת יוסף, הינו שמירת הברית וכו' ועל בן יוסף, בשביל שזכה לבחינת תפלה, שהיא בחינת "תהלתי אחטם", בחינת חיות הנמשך מנוקבא דפרדשקא כנ"ל, על בן נקרא בן פור"ת יוסף, שהם בחינת תרפ"ו אורות שהם שבעה שמות: ע"ב, ס"ג, מ"ה, כ"ן, קס"א, קנ"א, קמ"ג, שעולין תרפ"ו, שמקבל מנוקבא דפרדשקא, כי פרדשקא בגימטריא תרפ"ו וכו'.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו בתורה זו, איך שכל אדם יכול להאיר על עצמו אורו של משיח עוד היום הזה, ולדבק עצמו בו יתברך, עד שיזכה לטייל בעלומות העליונים ובדביקות וייחודים, כמי שמטייל בגן נהדר, כי הנה עיקר כלי זינו משיח הוא התפילה, וכל הכבישות שיכבוש הכל משם, כי משיח יגלה את ענין התפילה בעולם, איך שאין שום עצה אחרת בעולם לפעול מה שצריך לפעול, ולהגיע אל מה שצריך להגיע, אלא על ידי תפילה, כי כך הטביע הקדוש ברוך הוא את עולמו, שעל ידי שאדם יתפלל לפניו יתברך, ויפרש כל שיחתו לפניו יתברך בתמימות ופשיטות גמור, כן יזכה לפעול את כל מה שצריך, ולהגיע אל כל מה שצריך להגיע, והנה אצל רוב בני אדם התפילה מזולזל מאד, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות ו): אלו דברים שעומדים ברומו של עולם ובני אדם מזולזלים בהם, ומאי ניהו? תפילה, כי לבני אדם נדמה כאילו תפילה היא איזה עבודה גבוה ורמה,

ולא שייך לסתם בני אדם כלל, ומה שצריכין לבא לבית הכנסת ולהתפלל, זה רק לקיים מצוות חכמים שציוונו להתפלל בכל יום בצבור, אבל לא שמים על לב שבאותו שעה האדם עומד לפניו יתברך, ומדבר אליו פנים אל פנים, והוא יתברך שומע כל דיבור היוצא מפיו, כי אילו היו מבינין זאת, היו עוסקים בתפילה כל היום וכל הלילה, והיו מפרשים את כל שיחתם לפניו יתברך בתמימות ופשיטות גמור כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו (עי' ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"ב), וכך היה צורת התפילה לפני שתיקנו לנו אנשי כנסת הגדולה את נוסח התפילה, וכמבואר ברמב"ם (ריש הלכות תפילה), שכל אחד היה מסדר תפילותיו בכל יום לפניו יתברך, כפי לשונו וכפי יכלתו כל מה שהיה צריך, רק אנשי הכנסת הגדולה ראו שבאורך הגלות ישתכח חס ושלום ענין התפילה, ולכן תיקנו לנו נוסח קבוע להתפלל בכל יום עייין שם, ואנחנו צריכין לחזור אל עבודה זאת, שמלבד התפילות הקבועות שיש לנו שלש פעמים ביום, נוסיף לפרש שיחתינו לפניו יתברך בתמימות ופשיטות גמור, שזוה נקרא "התבודדות", וזה יהיה עיקר עבודתו של משיח, להכניס בעולם עבודה קדושה זאת, שכל אחד ואחד יפתח את פיו לדבר אליו יתברך בתמימות ופשיטות גמור, וכל מה שחסר לו, הן ברוחניות והן בגשמיות, יבקש רק מלפניו יתברך, ועל ידי זה יזכה לפעול כל מה שצריך, ולכבוש כל המלחמות שצריך לכבוש, ועל שם זה נקרא "משיח" על שם "משיח אלמים", שילמד כל האילמים שלא דיברו אליו יתברך, שיתחילו לדבר אליו יתברך בתמימות ופשיטות גמור (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' פ"ג), ולכן כל מה שאדם מכניס לימודים אלו בתוך לבו עוד היום הזה, כן ממשיך על עצמו אורו של משיח, וזוכה לגאול את נפשו מן הגלות ולהאיר על עצמו אור הגאולה.

אבל עיקר לימוד זה אי אפשר לקבל כי אם על ידי בחינת יוסף שהוא שמירת הברית, כי שמירת הברית הוא ענין שמירת המוח והמחשבה, וכל מה שאדם שומר את מחשבתו מלהרהר הרהורים רעים ומלחשוב מחשבות זרות, כן אפשר לו להכניס בעצמו עבודת התפילה, ולעסוק בה בחשק גדול, כי מרגיש חיות ודביקות גדול בתוך התפילה, והתפילה אצלו מיינן מתיקון, ומרגיש את מתיקות התפילה בכל עצמותיו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ'), אבל מי שפגום בברית רחמנא ליצלן, אזי מרגיש מרירות גדול בשעת התפילה, והתפילה בא לו בקושי ובכובד גדול, ורוצה רק לפטור מעל עצמו את התפילה ולברוח ממנה, ולכן אין עצה אחרת רק להתפלל על זה בעצמו, שהקדוש ברוך הוא ירחם עליו לתקן מוח מחשבתו, ולזכות לתיקון הברית באמת, עד שלאט לאט יזדכך מוחו, ויזכה לעסוק בתפילה והתבודדות, ולדבק עצמו בו יתברך באמת.

והנה כשאדם זוכה להמשיך על עצמו לימודו של משיח, שהוא עבודת התפילה, ולעסוק בה באמת, אזי לאט לאט נפתח אצלו "נוקבא דפרדשקא", שהוא הפתח של העולמות העליונים, ומוח מחשבתו מתחיל להתדבק בו יתברך, ולטייל בשמות ויחודים שהם גילוי אורו יתברך האין סוף, כי כלליות העולמות העליונים הם ארבע, אצילות בריאה יצירה עשיה, ומאיר בהם ז' שמות של "נוקבא דפרדשקא" שהם ע"ב (שם הוי"ה במילוי יודין כזה: יו"ד ה"י וי"ו ה"י) ס"ג (שם הוי"ה במילוי יודין ואלפין כזה: יו"ד ה"י וא"ו ה"י) מ"ה (שם הוי"ה במילוי אלפין כזה: יו"ד ה"א וא"ו ה"א) ב"ן (שם הוי"ה במילוי ההין כזה: יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה), עם שלש כתריהן שהם קס"א (שם אהי"ה במילוי יודין כזה: אל"ף ה"י יו"ד ה"י) קמ"ג (שם אהי"ה במילוי אלפין כזה: אל"ף ה"א יו"ד הא) קנ"א (שם אהי"ה במילוי ההין כזה: אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה), וכולם ביחד עולים בגימטריא תרפ"ו, כמנין פרדשק"א (עם הכולל), שזהו ביאור דברי הזוהר הנ"ל שהתחיל בה רביז"ל, "מנוקבא דפרדשקא משך רוח דחיי למשיחא", כי על ידי שאדם ממשיך על עצמו לימודו של משיח, ומתחיל לעסוק בתפילה ובהתבודדות בפשיטות ובתמימות גמור, על ידי זה לאט לאט נטהר מוחו ומחשבתו, ומתחיל לטייל בשמות אלו כמי שמטייל בגן נהדר, ועולה ומתדבק בו יתברך, עד שאינו רואה לפני עיניו רק אמתת מציאותו יתברך המאיר בכל הארץ, שזהו עיקר תכלית השלימות.

ואומר רביז"ל בהמשך תורה זו, שצריך כל אחד לכוון בתפלתו, שיקשר עצמו לצדיקים שבדור, כי כל צדיק שבדור הוא בחינת משה משיח, כמו שמצינו, שהצדיקים קורין זה לזה משה, כמו 'משה שפיר קאמרת' (שבת ק"א:), ומשה זה בחינת משיח, כמו שכתוב (בראשית מ"ט): "עד כי יבא שילה" - 'דא משה משיח' (זוהר בראשית כ"ה:), וכל תפלה ותפלה שכל אחד מתפלל הוא בחינת איבר מהשכינה, שהם אברי המשכן, שאין שום אחד מישראל יכול לאעלא שייפא בשייפא כל חד לדוכתיה, אלא משה בלחוד, בשביל זה צריך להביא ולקשר כל התפלות לצדיק הדור, כמו שכתוב (שמות ל"ט): "ויביאו את המשכן אל משה" והוא יודע לאעלא שייפא בשייפא, ולעשות אותה קומה שלמה, כמו שכתוב (שם מ): "ויקם משה את המשכן" וכו' עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה בכדי לקבל לימודו הנ"ל של משיח עוד היום הזה, ולעסוק בתפילה והתבודדות בתמימות ופשיטות גמור, צריכין לקרב את עצמו אל צדיק אמת שמגלה ומפרסם לימודים אלו בעולם, כי הצדיק מגלה עצות והדרכות איך להתגבר על כל המניעות שיש על התפילה, ולעסוק בה באמת, וכל מה שאדם

מקרב עצמו אל צדיק אמת כזה, כן נמשך גם עליו מהארתו הגדולה והוא מתחיל לעסוק בתפילה בחשק גדול, כי כל צדיק וצדיק יש בו בחינה של משה משיח, וכל מה שהצדיק מוסר נפשו בשביל נשמות ישראל, כן נתלבש בו כוחו של משה משיח, והוא גואל את נשמות ישראל מן הגלות (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ע"ט), ולכן צריך האדם לכוון לקשר עצמו בתפילתו אל צדיקי הדור, כי הם יעלו את תפלתו כראוי, והם ילמדו אותו איך לעסוק בתפילה באמת, כי צדיקי הדור בונים משכן ומקדש להשראת השכינה הקדושה בעולם, היינו שמורידין את השכינה הקדושה בתוך נשמות ישראל, ומכינין מקום בלב כל אחד מישראל, שיזכה לקבל שם הארת השכינה, וכל תפילה ותפילה שאדם מתפלל הוא בחינת אבר מן השכינה, היינו חלק מן המשכן, אבל כל זמן שאינו מקורב אל הצדיק, אינו יודע איך לחבר את איברי השכינה, ולהקים את המשכן כראוי, אבל מיד שזוכה להתקרב אל הצדיק העוסק בבנין המשכן, בבחינת (שמות ל"ט) ויביאו את המשכן אל משה וגו' ויקם משה את המשכן, אזי זוכה שתפילתו נעשה חלק מן המשכן ומקומת השכינה הקדושה, ומאיר עליו אורו של משיח שהוא אור הגאולה, ולכן אשרי מי שזוכה להתקרב אל צדיק אמת שמגלה ומפרסם עבודת התפילה בעולם, כי על ידי זה יזכה שיהיה לו חלק בהקמת המשכן ולהשרות השכינה הקדושה בעולם, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה פרשת השבוע מתחלת (ויקרא א') ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר, והנה האל"ף של ויקרא הוא אל"ף זעירא, ויש להבין מה מלמד אותנו אל"ף זעירא זה בהתחלת ספר "ויקרא" דייקא? ויש לומר על פי דברי רבינו"ל הנ"ל, כי הנה ספר ויקרא בא מיד אחר הקמת המשכן, שהוקם על ידי משה רבינו עליו השלום, שקרא הקדוש ברוך הוא אליו וצוה אותו על מעשה הקרבנות, והקריאה הזאת מרמזת לנו, שעכשיו, אחר שמושה רבינו הקים את המשכן, ובנה מקום להשראת השכינה הקדושה, כבר יש כח לכל אחד ואחד למצוא אלקותו יתברך בכל מקום, ולשמוע קול קריאתו יתברך הקורא לו להתקרב אליו, וזהו ענין אל"ף זעירא, המרמז על אלופו של עולם, שהוא הקדוש ברוך הוא, המסתתר ומתחבא בכל פרט ופרט של הבריאה, ואפילו בדבר שנראה כמו ויק"ר, שהוא ענין של מקרה ומזל, גם שם נמצא כבודו יתברך, כי באמת אין שום מקרה ומזל כלל, רק כל דבר מושג בהשגחת המאציל העליון, והוא יתברך קורא לכל אדם מכל דבר ממש, בבחינת אל"ף זעירא המחוברת לאותיות ויק"ר, היינו אלופו של אדם הקורא לאדם בתוך המקרה והמזל, רק צריכין להטות אוזן ולתת לב אל קריאתו יתברך, ולשמוע היטיב מה שהוא יתברך אומר לו, וזה נעשה על ידי שמחבר את

עצמו אל הצדיק שהוא בחינת משה, כי הצדיק שומע קולו יתברך מכל דבר, ובונה משכן בתוך לבו של כל אחד ואחד מישראל, ועל ידי שמתקרבים אליו, גם כן זוכים לשמוע את הקול הזה, וזהו מה שפירש"י קול לו קול אליו, משה שמע וכל ישראל לא שמעו, כי כפי זיכוך הלב וטהרת המח של הצדיק, כן זוכה לשמוע קולו יתברך, עד שיתכן ששני אנשים יעמדו אחד אצל השני, זה ישמע קולו יתברך וזה לא ישמע כלום, אבל על ידי שאדם מתקרב אל הצדיק, ומקשר לבו ותפלתו אל הצדיק, כן הצדיק לוקח תפלתו ומעלה אותה, ומוריד לו הארת השכינה הקדושה, עד שגם הוא מתחיל לשמוע קולו יתברך, ולמצוא את האל"ף זעירא שמסתתר בתוך כל דבר שבעולם, וכן הצדיק לוקח את כל חלקי המשכן, שהם אברי השכינה הקדושה, ומקים ומסדר אותם בתוך לבו של אדם, היינו שמלמד אותו לתקן את כל מדותיו ועניניו, שיהיה לימודו כהוגן, שזהו עשיית הארון, ושיהיה תפלתו כהוגן, שזהו עשיית המזבח והקרבנות, ושיהיה אכילתו כהוגן, שזהו עשיית השולחן, וכן שאר כל הדברים, כי על ידי שמקשר עצמו אל צדיק הדור, על ידי זה זוכה לבנות משכן בקרבו ממש, והשם יתברך יזכינו להתקרב אל צדיקים אמיתיים באמת, ולהמשיך עלינו הארתם הגדולה, עדי נזכה לחזור תשובה שלימה לפניו יתברך, ולהכלל בו לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת ויקרא ה'תשנ"ט

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מחכם ותם דף קע"ט עיין שם.

ענה החכם ואמר עוד: בוא ונסע ונלך בעולם, ואראך עוד איך כל העולם כלו בטעותים גדולים, והיו הולכים ונוסעים בעולם, ובכל מקום שבאו, מצאו את העולם בטעות, ודבר המלך הנ"ל נעשה אצלם למשל, ובכל מקום שמצאו העולם בטעות, לקחו את המלך למשל: כמו שזה אמת, שיש מלך, כן הדבר הזה, והיו הולכים ונוסעים עד שכלה מה שבידם, והתחילו למכר סוס אחד

ואחר-כך השני, עד שמכרו כולם, עד שהוכרחו לילך רגלי, ותמיד היו חוקרים העולם, ומצאו שהעולם בטעות, ונעשו עניים הולכי רגלי, ונסתלק השיבותם, ולא היו נחשבים כלל, כי לא היו משגיחים עליהם כלל, על אביונים כמותם, ונתגלגל הדבר, והיו הולכים וסובבים, עד שבאו אל העיר, שדר בה המיניסטר הנ"ל (שהוא התם, חברו של החכם הנ"ל), ושם, באותה העיר, היה בעל-שם אמת, והיה חשוב מאד, כי עשה דברים נפלאים, ואפילו בין השרים היה חשוב ומפורסם, ואלו החכמים באו לאותה העיר, והלכו וסבבו ובאו לפני בית הבעל-שם, וראו, שהיו עומדים שם כמה עגלות-ארבעים וחמשים-עם חולים, וסבר החכם, ששם דר דאקטיר, והיה רוצה לבנם לביתו מחמת שגם הוא היה דאקטיר גדול, ורצה לבנם לעשות הכרות עמו, ושאל מי דר בכאן? השיבו: בעל-שם, וימלא פיו שחוק, ואמר לחברו: זה הוא שקר ומטעות נפלא מאד, וזה הוא שטות יותר מטעות של המלך, חברי! אספר לך השקר הזה כמה וכמה העולם בטעות בשקר כזה.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביו"ל ממשיך לספר, ענה החכם ואמר עוד: בוא ונסע ונלך בעולם, ואראך עוד איך כל העולם כלו בטעותים גדולים, כי זהו עוצם פגמו ומטעותו של החכם, שרוצה להראות איך שכל העולם כולו בטעות, ורק הוא יודע מן האמת, ובמקום למצוא נקודות טובות אצל כל אחד ואחד, ולדון אותם לכף זכות, מחפש בהם חסרונות ומטעותים ולצחוק מהם, וזה מראה על עוצם פגמו ומטעותו, שהוא בעצמו מונח בהשקר הכי גדול, והוא רחוק מן האמת לגמרי.

והיו הולכים ונוסעים בעולם, ובכל מקום שבאו, מצאו את העולם בטעות, ודבר המלך הנ"ל נעשה אצלם למשל, ובכל מקום שמצאו העולם בטעות, לקחו את המלך למשל: כמו שזה אמת, שיש מלך, בן הדבר הזה, כי כשאדם נופל ונכשל בכפירות ואפיקורסות רחמנא ליצלן, ואומר שאין מלך חס ושלום, אזי כל העולם כולו נעשה לפניו כלא, ואינו יכול להסתדר עם אף אחד, כי מיד שמנתק עצמו מן האמונה הקדושה, נכנס בו עצבות ומרה שחורה, ואין לו שום הסתפקות ושמחה מן החיים שלו כלל, ולכן בכל מקום בואו מתלוצץ מן הכל, ומפליט מפיו דיבורים נגד האמונה, וסובל מרירות נוראה בכל החיים שלו.

והיו הולכים ונוסעים עד שכלה מה שבידם, והתחילו למכר סוס אחד ואחר-כך השני, עד שמכרו כולם, עד שהוכרחו לילך רגלי, ותמיד היו חוקרים העולם, ומצאו שהעולם בטעות, ונעשו עניים הולכי רגלי, ונסתלק השיבותם, ולא היו

נחשבים כלל, כי לא היו משגיחים עליהם כלל, על אביונים כמותם, כי כל זמן שיש לאדם אמונה בה' ובתורתו הקדושה, אזי יש לו חשיבות בעולם, ומקבל כל מה שצריך, אבל מיד שבא לידי כפירות ואפיקורסות חס ושלום, אזי אובד את הכל ואין לו שום חיים כלל, בבחינת (תהלים ל"ד) כפירים רשו ורעבו ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב, הכופרים והאפיקורסים נעשים רשים ורעבים, אבל דורשי ה' אין חסירים שום דבר כלל, כי איזהו מכובד, המכבד את הבריות (אבות ד'), אם האדם יש לו אמונה, ומכבד את הבריות מחמת האלקות שיש בתוכם, היינו שמאמין שהקדוש ברוך הוא ברא כל בריה בשביל איזה תכלית וכוונה, אזי יהיה איש מכובד, וכל הבריות יכבדו אותו, אבל אם אין לאדם אמונה, ואינו מבין את מעלת כל בריה, ואדרבה מבייש אותם ומתלוצץ מהם, אזי הוא בעצמו יהיה ללעג ולקלס בעיני כולם, ולכן מסיים המשנה עם הפסוק (שמואל א' ב') כי מכבדי אכבד וכוזי יקלו, ולכאורה יפלא, הרי הפסוק מדבר ממי שמכבד את הקדוש ברוך הוא, בבחינת מכבדי אכבד, היינו מי שמכבד אותי, גם אותו אני אכבד, אבל מה זה שייך אל המכבד את הבריות? וכן וכוזי יקלו, היינו שמי שמבזה אותי כביכול, אני מבזה אותו, ואם כן מה זה שייך למבזה את הבריות? אבל על פי הנ"ל מובן מאד, כי מי שמכבד את הבריות, בודאי אוהז בכבוד השם יתברך, כי למה מכבד את הבריות? רק בגלל שהם ברואי השם יתברך, והקדוש ברוך הוא בראם לכבודו, ומחמת זה מכבד אפילו לגוי שבשוק, אבל מי שאין לו אמונה, וכל הבריות מבוזות בעיניו, הרי הוא מבזה את ה' רחמנא ליצלן, ולכן עליו נאמר וכוזי יקלו, כי הם באמת מבזין את שמו יתברך, ומחמת זה יהיו מבוזים מאד בעיני כולם, וכמו שאירע להחכם כאן, ולכן אשרי הנזהר בכבוד הבריות, כי על ידי זה יתגלה איך שמכבד את ה'.

ונתגלגל הדבר, והיו הולכים וסובבים, עד שבאו אל העיר, שדר בה המיניסטר הנ"ל (שהוא התם, חברו של החכם הנ"ל), ושם, באותה העיר, היה בעל-שם אמתני, כי אם נתיישב התם לגור שם, בוודאי היה שם בעל שם וצדיק אמיתי, שהיה התם מקורב אליו ומתחמם לאורו בעבודת השם יתברך, כי עיקר השלימות להיות מקורב אל צדיק אמיתי ולקבל ממנו עצות והדרכות בעבודת השם יתברך, וזה יציל אותו מהחכמות של הכופרים והאפיקורסים רחמנא ליצלן שרוצים להרחיק את האדם מן השם יתברך ומתורתו הקדושה, כי על ידי התקרבותו אל הצדיק ניצול מכולם.

והיה חשוב מאד, כי עשה דברים נפלאים, ואפילו בין השרים היה חשוב ומפורסם, כי יש צדיק שמושל על אנשיו, ויש צדיק שמושל על עירו, ויש צדיק

שמושל על כל הדור, שהוא ראש לכל הצדיקים שבדור, וכולם מקבלים ממנו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ו), וזהו הבעל שם שהיה כאן, שהיה חשוב ומפורסם מאד, אפילו בין השרים, שהם צדיקים אחרים שבדור, כי הוא עלה על כולם.

ואלו החכמים באו לאותה העיר, והלכו וסבבו ובאו לפני בית הבעל-שם, וראו, שהיו עומדים שם כמה עגלות-ארבעים וחמשים-עם חולים, וסבר החכם, ששם דר דאקמיר, והיה רוצה לכנס לביתו מחמת שגם הוא היה דאקמיר גדול, ורצה לכנס לעשות הכרות עמו, ושאל מי דר בכאן? השיבו: בעל-שם, וימלא פיו שחוק, ואמר לחברו: זה הוא שקר ומטעות נפלא מאד, וזה הוא שמות יותר ממתעות של המלך, חברי! אספר לך השקר הזה כמה וכמה העולם כמתעות בשקר כזה, כי החכם הזה שנכשל בכפירות ואפיקורסות רחמנא ליצלן, אצלו אמונת צדיקים היתה הצחוק הכי גדול, ולא השיג את הענין כלל, ומחמת זה בא לידי כפירות ואפיקורסות, כי באמת בלי אמונת צדיקים אי אפשר לבא לאמונה בהשם יתברך, ורק על ידי שיש לאדם אמונת צדיקים, הוא זוכה לאמונה ברורה ומזוככת בהשם יתברך ובתורתו הקדושה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מכילתא פרשת בשלח) על הפסוק (שמות י"ד) ויאמינו בה' ובמשה עבדו, אם במשה האמינו קל וחומר בה', בא זה ללמדך שכל מי שמאמין ברועה נאמן, כאלו מאמין במאמר מי שאמר והיה העולם עיין שם, וכן אמרו חכמינו הקדושים (עירובין כ"א) כל הלועג על דברי חכמים נידון בצואה רותחת, כי בלי אמונת חכמים, המוח של אדם מלא טינוף כמו בית הכסא רחמנא ליצלן (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"א), ואי אפשר לבא לאמונה ברורה בה' ובתורתו כלל, ולכן מיד שהחכם הזה נכשל בכפירות ואפיקורסות, סימן שנפגם אצלו אמונת חכמים, ומחמת זה לא זכה לאמונה כלל.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שלכאורה יש לשאול, איך יידע אדם באיזה צדיק וחכם יש לו להאמין, הלא מתפשטים בעולם כל מיני מנהיגים ומפורסמים של שקר שמנהיגים את אנשיהם שולל, ולא מגלים להם כלל את אור האמונה הקדושה, וכל כוונתם במנהיגותם רק להרבות הונם וכבודם, ואם כן איך יידע אדם במי יש לו להאמין? ובפרט שחכמינו הקדושים כבר קבעו לנו (ראש השנה כ"ה:): יפתח בדורו - כשמואל בדורו. ללמדך שאפילו קל שבקלין ונתמנה פרנס על הצבור - הרי הוא כאביר שבאבירים, כי אין לך אלא שופט שבימך, ואם כן איך אפשר לדעת במי ראוי להאמין? אבל באמת התירוץ מונה בתוך דברי המאמר הנ"ל גופא, כי חכמינו הקדושים דימו את המנהיג האמיתי לפתח בדורו דייקא, כי אצל יפתח מצינו בשעה שבאו אליו זקני גלעד ורצו לקבל אותו לשופט עליהם, (שופטים י"א) ויאמר

יפתח לוקני גלעד הלא אתם שנאתם אותי ותגרשוני מבית אבי ומדוע באתם אלי עתה כאשר צר לכם וגו' וידבר יפתח את כל דבריו לפני הוי"ה במצפה, היינו שפירש את כל שיחתו לפניו יתברך, ואת דבר זה הכנים בכל אנשיו, להתפלל תמיד לפני ה', ולכן שקלו אותו כשמואל הנביא, כי גם אצל שמואל כתיב (שמואל א' ט"ו) ויזעק אל ה' כל הלילה, ולכן אם המנהיג הוא כמו יפתח, שמכנים ענין של תפילה והתבודדות באנשיו, אזי בוודאי ראוי לקבל אותו למנהיג ורבי, ויזכו לרב טוב על ידו, אבל אם המנהיג דורש טובת עצמו, ואינו מאיר באנשיו עבודת התפילה וההתבודדות, אזי אינו נקרא בשם מנהיג כלל, וראוי להתרחק ממנו לגמרי, והשם יתברך יזכינו להיות מקרובים לצדיקים אמיתיים, ולקבל מהם לימודם הנפלאה, עדי נזכה להתדבק בו יתברך באמת ובתמים כל ימינו מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת ויקרא ה'תשנ"ט

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רפ"ב המדבר ממעלת הענין לדון כל אחד לכף זכות, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, דע כי צריך לדון את כל אדם לכף זכות, ואפלו מי שהוא רשע גמור, צריך לחפש ולמצא בו איזה מעט טוב, שבאותו המעט אינו רשע, ועל ידי זה שמוצא בו מעט טוב, ודן אותו לכף זכות, על-ידי-זה מעלה אותו באמת לכף זכות, ויוכל להשיבו בתשובה, וזה בחינת (תהלים ל"ז): "ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו", הינו שהפסוק מזהיר לדון את הכל לכף זכות, ואף-על-פי שאתה רואה שהוא רשע גמור, אף-על-פי-כן צריך אתה לחפש ולבקש למצוא בו מעט טוב ששם אינו רשע, וזהו ועוד מעט ואין רשע, שצריך אתה לבקש בו עוד מעט טוב שיש בו עדין, ששם אינו רשע, כי אף-על-פי שהוא רשע, איך אפשר שאין בו מעט טוב עדין, כי איך אפשר שלא עשה איזה מצוה או דבר טוב מימיו, ועל-ידי-זה שאתה מוצא בו עוד מעט טוב ששם אינו רשע, ואתה דן אותו לכף זכות, על-ידי-זה אתה מעלה

אותו באמת מכף חובה לכף זכות, עד שישוב בתשובה על-ידי-זה, וזהו ועוד מעט ואין רשע, על-ידי שמוצא בהרשע עוד מעט טוב, ששם אינו רשע, על-ידי-זה והתבוננת על מקומו ואיננו, הינו כשתתבונן ותסתכל על מקומו ומדרגתו, ואיננו שם על מקומו הראשון, כי על-ידי שמוצאין בו עוד מעט טוב, איזה נקדה טובה, ודנין אותו לכף זכות, על-ידי-זה מוציאין אותו באמת מכף חובה לכף זכות, והתבוננת על מקומו ואיננו כנ"ל, והבן.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה זה כלל גדול מאד, שבכל אחד ואחד מישראל יש איזה נקודה טובה מה שאין בחבירו, כי כל זמן ששם ישראל נקרא עליו, ולא יצא מגדרן של ישראל חס ושלום, בוודאי יש בו איזה נקודה של אמונה שמחיה אותו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות נ"ז.) על הפסוק (שיר השירים ד') כפלח הרמון רקתך, אפילו ריקנין שבך מלאים מצוות כרמון, ומובא בספרים הקדושים שבתוך הרמון יש תרי"ג גרעינים, כנגד תרי"ג מצוות התורה, ואפילו הריקנים שבך מלאים ממצוות התורה, ולכאורה יש להבין אם הם מלאים תרי"ג מצוות כרמון, אם כן למה נקראים ריקנין, הלא הם מלאים ממש? אבל יש מצוות בתורה, שחשובים ושקולים כנגד כל המצוות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים על עבודה זרה (מובא בפרש"י משפטים כ"ג י"ב) שקולה עבודה זרה כנגד כל המצוות כולן, והנזהר בה כשומר את כולן עיין שם, נמצא שמי שאינו עובד עבודה זרה, ויש לו נקודה של אמונה, נחשב כאילו קיים כל התורה כולה, כי כל הכופר בעבודה זרה נקרא יהודי (מגילה י"ג.), וזהו מאמר הנ"ל שאפילו ריקנין שבך מלאים מצוות כרמון, כי אפילו יש בו רק זכות זה, שהוא כופר בעבודה זרה ואינו משתמד חס ושלום, הרי זה חשוב כאילו מלא תרי"ג מצוות כרמון, ולכן כל זמן ששם יהודי נקרא על בר ישראל, צריכין לדונו לכף זכות ולמצוא בו איזה נקודה טובה ששם אינו רשע, ועל ידי זה יכולים להחזיר אותו בתשובה, כי אם מלבבין נקודה זאת אצלו, ומראין אותו גודל החשיבות שלה, יכולים לעורר את לבו לגמרי, ולהחזיר אותו בתשובה שלימה ממש.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שעלינו לזכור, שרביז"ל שאומר לנו כאן, שצריכין לדון אפילו הרשע הכי גדול לכף זכות, אומר לנו בספר המדות (אות מריבה סי' פ"ח) שאין למדין זכות על המסית, כי מי שמסית ומדיח אנשים מן האמונה הקדושה בה' ובתורתו, אסור ללמד עליו זכות בשום פנים ואופן, ואדרבה צריכין ללמד עליו כל מיני חובה, ולהרחיק אנשים ממנו בתכלית הריחוק, כי הוא מסוכן מאד לתפוס אחרים ברשתו הטמאה, וצריכין להיבדל ממנו לגמרי, וצריכין לדעת שאלו הרשעים שמדברים

בריש גלי נגד ה' ונגד תורתו הקדושה, כלול בהם זרע הערב רב, ואינם מזרע מיוחסת שבישראל כלל.

ואומר רביז"ל, וכן צריך האדם למצוא גם בעצמו נקודות טובות, כי זה ידוע שצריך האדם לזהר מאד להיות בשמחה תמיד, ולהרחיק העצבות מאד מאד, ואפלו בשמתחיל להסתכל בעצמו ורואה שאין בו שום טוב, והוא מלא חמאים, ורוצה הבעל דבר להפילו על ידי זה בעצבות ומרה שחורה, חס ושלום, אף-על-פי-כן אסור לו ליפול מזה, רק צריך לחפש ולמצא בעצמו איזה מעט טוב, כי איך אפשר שלא עשה מימיו איזה מצוה או דבר טוב, ואף שכשמתחיל להסתכל באותו הדבר הטוב, הוא רואה שהוא גם כן מלא פצעים ואין בו מתם, הינו שרואה שגם המצוה והדבר שבקדשה שזכה לעשות, הוא גם כן מלא פניות ומחשבות זרות ופגמים הרבה, עם כל זה איך אפשר שלא יהיה באותה המצוה והדבר שבקדושה איזה מעט טוב, כי על כל פנים איך שהוא, על-כל-פנים היה איזה נקדה טובה בהמצוה והדבר טוב שעשה, כי צריך האדם לחפש ולבקש למצא בעצמו איזה מעט טוב, כדי להחיות את עצמו, ולבוא לידי שמחה כנ"ל, ועל ידי זה שמחפש ומוצא בעצמו עדין מעט טוב, על-ידי-זה הוא יוצא באמת מכף חובה לכף זכות ויוכל לשוב בתשובה, בבחינות "ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו" כנ"ל, הינו כמו שצדיכין לדון אחרים לכף זכות, אפלו את הרשעים, ולמצא בהם איזה נקודות טובות, ועל-ידי-זה מוציאים אותם באמת מכף חובה לכף זכות, בבחינת ועוד מעט וכו' והתבוננת וכו' כנ"ל, כמו כן הוא אצל האדם בעצמו, שצריך לדון את עצמו לכף זכות, ולמצא בעצמו איזה נקדה טובה עדין, כדי לחזק את עצמו שלא יפל לגמרי, חס ושלום, רק אדרבא יהיה את עצמו, וישמח את נפשו במעט הטוב שמוצא בעצמו, דהינו מה שזכה לעשות מימיו איזה מצוה או איזה דבר טוב, וכמו כן צריך לחפש עוד, למצוא בעצמו עוד איזה דבר טוב, ואף שגם אותו הדבר הטוב הוא גם-כן מערב בפסלת הרבה, עם כל זה יוציא משם גם-כן איזה נקדה טובה וכן יחפש וילקט עוד הנקודות טובות.

והסביר מוהרא"ש נ"י, ששני דברים אלו לדון את אחרים לכף זכות, ולדון את עצמו לכף זכות, תלויין זה בזה, שמי שמרגיל את עצמו להסתכל על הנקודות טובות שיש בתוך כל אחד מישראל, ורוצה לדונו לכף זכות ולהחזיר אותו בתשובה, איש כזה יעשה גם בעצמו כן, שיסתכל תמיד על הנקודות טובות שיש בתוכו, וידון את עצמו לכף זכות, ויאמר לעצמו שבוודאי יש לו תקוה טובה לחזור בתשובה שלימה

אלו יתברך, מה שאין כן מי שמסתכל תמיד בעין רע על אחרים, ואינו רוצה לראות את מעלתם, ומחפש מומין וחסרונות בכולם, גם בעצמו יעשה כן, שיחפש כל מיני מומין וחסרונות בעצמו ויחליש את דעת עצמו, עד שיפול בעיניו מאד, וכמו שקרה פעם סיפור אצל ר' מאיר טעפליקער תלמיד מוהרנ"ת ז"ל, שפעם שאל אותו מוהרנ"ת ז"ל על שלום אנשי עיר טעפליק, כי גרו שם הרבה מאנ"ש, ור' מאיר ענה לו על כל אחד ואחד תשובה אחרת לדע, זה כבר התקרר מעבודתו, זה אינו מתחזק כראוי, זה אינו לומד וכו', ושאל אותו מוהרנ"ת ז"ל, ומה אתך? ענה לו ר' מאיר, אתי?! ממני אין ממה לדבר כלל, אני כבר בשאול תחתית... ענה ואמר לו מוהרנ"ת ז"ל, תראה איך זרקת עצמך אל שאול תחתית, אתה פוסל את זה ואת זה ואינו מוצא בהם נקודות טובות, ולכן גם בעצמך אינך מוצא נקודות טובות, אבל אם היית מחפש ומוצא בכל אחד ואחד איזה נקודה טובה, ודן אותו לכף זכות, אזי גם בעצמך היית מוצא נקודות טובות, והיית מוציא את עצמך משאול תחתית, כי על ידי שאדם מרגיל את עצמו להסתכל על הנקודות טובות שיש בתוך כל אחד מישראל, על ידי זה גם מוצא הנקודות טובות שבקרבו, והולך ומתחזק בעבודת השם יתברך כראוי.

ואומר רביז"ל, שעל ידי שאדם דן את כולם לכף זכות, אזי הוא יכול להתפלל ולזמר ולהודות לה', כי זה ידוע שכשהאדם נופל בדעתו מחמת גשמיותו ומעשיו הרעים, שרואה שהוא רחוק מאד מאד מן הקדושה באמת, אזי על-פי רוב אינו יכול להתפלל כלל מחמת זה, ואינו יכול לפתח פיו כלל, מחמת גודל העצבות והמרה שחורה והכבדות שנופל עליו, על-ידי שרואה גודל עוצם ריחוקו מהשם יתברך, אבל כשהוא מחיה את עצמו על-פי העצה הנ"ל, דהינו שאף-על-פי שידוע בעצמו שיש לו מעשים רעים וחטאים הרבה מאד, והוא רחוק מאד מאד מהשם יתברך, אף-על-פי-כן הוא מחפש ומבקש ומוצא בעצמו עדין איזה נקודות טובות כנ"ל, ומחיה ומשמח את עצמו בזה, כי בודאי ראוי להאדם, להגדיל שמחתו מאד בכל נקדה ונקדה טובה מקדשת ישראל שמוצא בעצמו עדין, ואזי כשמחיה ומשמח את עצמו על-ידי-זה כנ"ל, אזי הוא יכול להתפלל ולזמר ולהודות לה', וזה בחינת (תהלים קמ"ז): אומרה לאלקי בעודי, בעודי דייקא, היינו על ידי בחינת העוד שלי, שאני מוצא בעצמי בחינת עוד מעט ואין רשע כנ"ל, על ידי אותה הנקודה, על-ידי-זה אוכל לזמר ולהודות לה' כנ"ל, אומרה דייקא, היינו זמירות ונגונים שנעשין על ידי שמלקט הנקודות טובות כנ"ל:

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו כאן סוד התפילה, איך אדם יכול לזכות לעסוק בתפילה באמת, וזהו על ידי שמוצא בעצמו ובאחרים נקודות טובות, כי על ידי נקודות אלו, הוא מחיה ומשמח את עצמו עד שנפתח פיו לדבר אליו יתברך, ולשיר שירות ותשבחות אליו יתברך, כי עיקר המניעה ומעכב של אדם להתפלל אליו יתברך הא על ידי העצבות והמרה שחורה שנופל עליו בכל פעם, כי העצבות והמרה שחורה הם הקושיות והספיקות שנכנסים בלבו בכל עת, "למה מתנהגין עמי כך וכך מלמעלה" "למה עובר עלי מה שעובר", וזה שובר את לבו לגמרי עד שאינו יכול להתפלל אליו יתברך כלל, אבל מיד שאדם מחפש ומבקש בעצמו ובאחרים נקודות טובות, והוא יודע שבוודאי הקדוש ברוך הוא מטיב עמו בכל עת, כי הלא טוב ה' לכל (תהלים קמ"ה), שהוא יתברך מטיב עם כל הבריות תמיד, על ידי זה נפתח לבו בהרחבה להתפלל אליו יתברך, ולבקש ממנו שיטיב עמו להלאה, וכן מודה ומהלל לשמו יתברך על כל הטובות שעשה עמו עד עכשיו, נמצא שכל סוד התפילה תלוי בעבודה זאת לדון את כל הבריות לכף זכות, כי כל מה שהאדם מרגיל עצמו לדון את הבריות לכף זכות, כן נפתח פיו לדבר עמו יתברך, וזוכה לדביקות אמיתי.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שזהו מה שמבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רל"ט) שכל הדיבורים נמשכים משלום, בבחינת (תהלים קכ"ב) אדברה נא שלום, ועל כן נתקנה מן האריו"ל, לקבל על עצמו מצות (ויקרא י"ט) ואהבת לרעך כמוך לפני התפילה עיין שם, כי על ידי שאדם הוא בשלום עם כולם, ודן את כולם לכף זכות, על ידי זה נפתח פיו להתפלל אליו יתברך, ואין מוח מחשבתו עסוק כל התפילה למצוא מומים וחסרונות בחבירו, ואיך לנקום בחבירו וכו', כי מחמת שהוא בשלום עם כולם, ודן אותם לכף זכות, על ידי זה יש לו מוח מיושב לעסוק בתפילה באמת, והדיבורים יוצאים מפיו בדביקות גדול.

ואומר רביז"ל, שזהו סוד שליח צבור אמיתי, כי דע שמי שיכול לעשות אלו הנגונים, דהיינו ללקט הנקודות טובות שנמצא בכל אחד מישראל, אפילו בהפושעי ישראל כנ"ל, הוא יכול להתפלל לפני העמוד, כי המתפלל לפני העמוד, הוא נקרא שליח צבור, וצריך שיהיה נשלח מכל הצבור, דהיינו שצריך שיקבץ כל נקודה טובה שנמצא בכל אחד מהמתפללין, וכל הנקודות טובות יהיו נכללין בו, והוא יעמד ויתפלל עם כל הטוב הזה, וזהו שליח צבור, וצריך שיהיה בו בחינה גבוה כזו, שעל-ידי-זה, יהיו כל הנקודות תאבים אליו, ויהיו נכללין בו וכו'.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה שליה צבור אמיתי נקרא מי שנשלח מכל הצבור, היינו מי שהוא מרוצה על כל הקהל, והתמיד מחפש ומבקש את הטוב שבכולם, וכמבואר בשולחן ערוך (אורח חיים סי' תקפ"א סעיף א') ששלוח צבור צריך להיות מרוצה על כל הקהל, ומי שיש לו שונא בתוך הצבור, ואינו מכוון להוציאו, אזי גם אוהביו אינו יוצאים בתפילותיו ובתקיעותיו עיין שם, כי סוד שליה צבור הגון הוא, שיכול לקבץ כל הנקודות טובות שיש בצבור, ומעלה ומביא אותם לפני כסא כבודו יתברך, ופועל ישועות בשביל כולם, ולכן צריכין להתקרב אל צדיק אמיתי, שמוסר נפשו על ענין זה, לדון את כל הבריות לכף זכות תמיד, ולמצוא נקודות טובות בתוך כולם, כי על ידי הצדיק הזה שהוא שליה צבור אמיתי, יש תקוה טובה לכל נשמות ישראל לחזור בתשובה שלימה אליו יתברך, ושיתקבלו תפלותיהם לרחמים ולרצון לפני כסא כבודו יתברך.

ומסיים רביז"ל, ודע שיש בכל דור ודור רועה, והוא בחינת משה, שהוא רעיא מהימנא, וזה הרועה הוא עושה משכן, ודע, שתינוקות של בית רבן מקבלים הכל פיהם שאין בו חטא מזה המשכן, ועל כן התינוק כשמתחיל לקרות ולהכנס בתורה, הוא מתחיל מן "ויקרא אל משה" (מדרש רבה צו פרשה ז), שהוא אלף זעירא, כי "ויקרא" מדבר מגמר הקמת המשכן, שאז קראו השם יתברך והתחיל לדבר עמו מהמשכן, ועל כן משם מתחילין התינוקות, כי משם מקבלין הכל פיהם כנ"ל, ומשם מתחילין לקרות ולהכנס לתוך התורה:

ודע שכל הצדיקים שבדור כל אחד ואחד הוא בחינת רועה, כי בכל אחד ואחד יש בו בחינת משה, וכל אחד ואחד לפי בחינתו, הוא עושה בחינת משכן, שמשם מקבלין התינוקות הכל פיהם כנ"ל, וכל אחד לפי בחינתו, לפי בחינת המשכן שהוא עושה, כמו כן יש לו תינוקות שהם מקבלין משם, נמצא שיש לכל אחד ואחד מצדיקי הדור, סך תינוקות שהם מקבלין הכל פיהם ממנו, כל אחד לפי בחינתו כנ"ל וכו', אך לידע כל זאת, דהינו לדעת כל צדיק וצדיק, איזה הם התינוקות השיכים לו, וכמה הם מקבלין ממנו, ולידע כל הבחינות שיש בזה, והדור שיבוא מהם עד הסוף, דע, מי שיוכל לעשות נגונים הנ"ל, הוא יכול לידע כל זה, וזהו סוד מה שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה במשנה (שבת יא): 'באמת אמרו החזן רואה היכן התינוקות קוראים' החזן, דהינו מי שיכול לעשות הנגונים הנ"ל, שהוא יכול להיות חזן ושלוח-צבור להתפלל לפני העמוד כנ"ל, הוא רואה ויודע היכן התינוקות קורין, הינו אצל איזה צדיק הם מקבלין הכל פיהם, שעל-ידו הם קוראין ונכנסין בהתורה כנ"ל, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה כל צדיק וצדיק בונה משכן בזה העולם, להוריד שכינת עוזו יתברך בתוך לבות בני ישראל, כי זהו התכלית של מנהיג אמיתי, שיגלה ויפרסם אמתת מציאותו יתברך לכל המקורבים אליו, כי בכל צדיק מתלבש כוחו של משה רבינו עליו השלום, וכמבוא בתיקונים (תיקון ס"ט) אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא, וכמו שמושה רבינו בנה משכן להשראת השכינה הקדושה בעולם, כן כל צדיק וצדיק בונה משכן זאת, ומכנים הארת שכינת עוזו יתברך בתוך כל המתקרבים אליו, וזהו בחינת התינוקות של בית רבן הנתונים תחת כל צדיק וצדיק, היינו נשמות ישראל הקדושים, השייכים בשרשם אל הצדיק הזה, שמקבלין ממנו הבל פיהם הקדוש, כי כל יהודי כפי שורש נשמתו, נמשך אחר איזה צדיק שבדור שממנו מקבל חיותו והתחזקותו, והצדיק הזה מנפח בו חיות חדש והתחזקות עצום לקום ולעסוק בתפילה בכל עת, ולא להתייאש מכל הצרות והיסורין שעוברים עליו בחייו, ולכן כל מה שאדם נכנס בתוך המשכן הקדוש של הצדיק, כן מקבל ממנו הבל פיו קדוש, לעסוק בתפילה והתבודדות כל ימיו, ועל ידי זה זוכה לפעול כל מה שצריך ברוחניות ובגשמיות, וחי חיים טובים ונצחיים בזה ובכא לנצח, אשרי ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה ספר ויקרא מתחיל (ויקרא א') ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר, ותיבת ויקרא כתובה עם אל"ף זעירא, והנה לפי דברי רביז"ל הנ"ל יוצא שהאל"ף זעירא של תיבת ויקרא מרמו על הנקודות טובות שיש בתוך כל אחד ואחד מישראל, שהוא בחינת אלופו של עולם המסתתר בתוך כל אחד ואחד מישראל, כי הנקודות טובות שיש בישראל, הם בחינות נקודת האלקות שיש בתוכם, כי טוב הוא אלקות, וכמו שכתוב (תהלים קמ"ה) טוב הוי"ה לכל, והצדיק שגם כן נקרא טוב, וכמו שכתוב (ישעיה ג') אמרו צדיק כי טוב, יכול למצוא ולגלות נקודות אלו שיש בתוך כל אחד מישראל, שאפילו אם היא נקודה קטנה וכלשהו ממש, בבחינת אל"ף זעירא, הצדיק יכול למצוא אותה ולהגדילה, עד שיחזיר האדם בתשובה שלימה, ויהיה נפתח פיו להתפלל ולדבר עמו יתברך, ולכן מובן מאד למה האל"ף זעירא כתובה כאן בתחילת ספר "ויקרא", כי ספר ויקרא הוא תורת כהנים, שמדבר מכל הקרבנות שמביאין לתשובה ולתיקון החטא, כי על ידי שאדם חטא, נסתר ונסתם ממנו אורו יתברך, ואינו מוצא האלקות אשר בקרבו, אבל על ידי שחוזר בתשובה ומביא קרבנו אל המשכן והמקדש, ומתוודה עליו חטאתו, על ידי זה הכהן שהוא הצדיק, מוצא בו נקודה טובה, וחוזר ומאיר עליו אורו יתברך האין

סוף, וכן אפילו היום שאין לנו קרבנות בפועל ממש, אבל על ידי שאנחנו עוסקים בתורת הקרבנות, ומתפללין התפלות שהם במקום קרבנות, על ידי זה נתקיים הפסוק (הושע י"ד) ונשלמה פרים שפתינו, ונחשב כאילו הקרבנו קרבן ממש, ולכן דייקא כאן בתחילת ספר ויקרא כתובה אל"ף זעירא, ללמד אותנו שעל ידי אל"ף זעירא שהיא הנקודה טובה שיש בתוך כל יהודי, כשמחברין אותה אל הצדיק, בבחינת ויקרא אל משה, על ידי זה זוכין לכל תיקוני הקרבנות, ולהתפלל התפילות שהם במקום קרבנות, וחוזרים ומתדבקים באורו יתברך האין סוף.

וזהו, (ויקרא ה') ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה והוא עד או ראה או ידע אם לוא יגיד ונשא עונו, ואיתא בזוהר הקדוש (ויקרא י"ג:) שבשעה שמגיע זמנו של אדם להסתלק מן העולם, הקדוש ברוך הוא שואל עליו בתמיה, ונפש כי תחטא? איך שייך חטא לנפש ישראל, ושמעה קול אלה, הרי שמעה כשהשביעו אותה תהי צדיק ואל תהי רשע, והוא עד, שהוצרך להעיד שישמור את כל התורה, או ראה, שראה את כל תענוגי הגן עדן, או ידע, שהרי ידע את כל התורה כולה שלימדו אותו בבטן אמו, אם כן איך מגיע ונפש כי תחטא? אבל עכשיו שהתגבר עליו יצרו, מהו עיקר תקנתו? "אם לא יגיד ונשא עונו", שעיקר תקנתו ותקוותו הוא על ידי תפילה וודוי דברים, שיתוודה לפניו יתברך בכל מיני וידויים, ויספר אליו יתברך איך שיצרו התגבר עליו ולא היה יכול לשלוט עליו, ועל ידי זה יהיה נמחל לו הכל, וכמשל האיש שעבר על ציווי המלך, וראה מרחוק איך ששוטרי המלך ראו אותו, ועוד מעט ילשינו עליו למלך, וקם ורץ מהר אל המלך, והתחיל להתוודות לפניו ולבקש ממנו מחילתו, ובאמצע הגיעו שוטרי המלך, ורצו להלשין עליו, ענה ואמר להם המלך, לכו מכאן, כבר סיפר לי האיש בעצמו את הכל, ואזי הם מסתלקים בבושת פנים, וכן הוא אצל אדם שמתוודה לפניו יתברך על כל עוונותיו, שאין רשות לשום מלשין ומקטרג להלשין ולקטרג עליו, כי כבר התוודה על הכל בעצמו, ולכן כל מה שאדם מכנים בעצמו את האל"ף זעירא, ומחיה ומשמח עצמו עם הנקודות טובות שמוצא בעצמו, נפתח לבו להתוודות אל ה', ועל ידי זוכה לכפרה גמורה על כל עוונותיו.

וזהו מה דאיתא בהפטרות השבוע (ישעיה מ"ג) אנכי אנכי הוא מוחה פשעיך למעני וחטאתיך לא אזכור, ולכאורה מהו כפל הלשון "אנכי אנכי"? אלא אנכי הראשון הוא האנכי של כל איש יהודי, שהוא באמת החיות אלקות והנקודות טובות שיש בתוכו, ואנכי השני הוא בחינת (שמות כ') אנכי הוי"ה אלקיך, וכשאדם זוכה להכיר, איך האנכי שלו, הוא באמת אנכי הוי"ה אלקיך, כי שכינתו יתברך שורה בתוכו

ועוזר לו לקבץ כל הנקודות טובות האלו, ההכרה הזאת גורם לו לעשות תשובה, ולמחות כל פשעיו, עד שלא נשאר מהם זכר כלל, כי על ידי שאדם מוצא האלקות והנקודות טובות שיש בו, על ידי זה נפתח לבו להתוודות לפניו יתברך, ולהתפלל אליו יתברך על כל צרכיו, ולבסוף זוכה לתשובה שלימה ולהתדבק בו יתברך באמת, והשם יתברך יזכינו לדון את כל חבירינו ואת עצמינו לכף זכות תמיד, עדי נזכה להכלל בהמשכן הקדוש של הצדיק האמת, ולהתדבק בו יתברך בדביקות אמיתי ונצחי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

